

Sygn. akt: II AKa 344/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Karina Maksym
	SSA Iwona Hyła (spr.) SSO del. Teresa Jędrzejak-Paluch
Protokolant	Agnieszka Bargiel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice – Północ w Katowicach Izabeli Ciepły

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2023 r. sprawy

1. **L. S.**, s. J. i A., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyny z art. 270a § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.; art. 56 § 1 k.k.s. i inne

2. **K. C.**, s. Z. i K., ur. (...) w A.

oskarżonego o czyny z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. art. 62 § 2 k.k.s. i inne

3. **P. L.**, s. E. i H., ur. (...) w R.

oskarżonego o czyny z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. art. 62 § 2 k.k.s. i inne

4. **K.D.**, s. P. i M., ur. (...) w miejscowości L.

oskarżonego o czyny z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. art. 62 § 2 k.k.s. i inne

5. **Z. B.** s. S. i W., ur. (...) w G.

oskarżonego o czyny z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. art. 62 § 2 k.k.s. i inne

na skutek apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych P. L., K. D. i Z. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 12 grudnia 2022 roku, sygn. akt V K 63/22

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonych L. S., K. C., P. L., K. D. i Z. B. przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

SSA Iwona Hyła SSA Karina Maksym SSO del. Teresa Jędrzejak-Paluch

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 344/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 12 grudnia 2022 r. sygn. akt V K 63/22

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<u>Apelacja prokuratora.</u> Zarzuty: 1. sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie oraz sprzeczność treści wyroku z uzasadnieniem, wynikająca z rażącej obrazy art. 410, art. 413 § 1 pkt 5 i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez przypisanie oskarżonemu Z.B.w punkcie 13 wyroku odpowiedzialności za przestępstwo zarzucane mu w pkt X. polegające na udzieleniu pomocy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

L. S. do popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s., art. 62 § 2 k.k.s., art. 76 § 1 k.k. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., w sytuacji uniewinnienia L. S. od zarzutu sprawstwa właściwego przestępstwa skarbowego w punkcie 2 wyroku,

2. obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu Z.B., a to art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., poprzez jego zastosowanie w punkcie 13 wyroku, w sytuacji gdy nie jest dopuszczalnie zastosowanie nadzwyczajnego obostrzenia kary na podstawie art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. wobec sprawcy przestępstwa skarbowego popełnionego w ramach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), jak i w sytuacji przypisania sprawcy jednego przestępstwa skarbowego (art. 7 § 1 k.k.s.),

3. obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu K. D. w punkcie 11 wyroku, a to art. 299 § 5 k.k., poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji ustalenia, że oskarżony działał w porozumieniu z Z. B. i innymi nieustalonymi osobami, które to zachowanie wyczerpywało znamiona typu kwalifikowanego przestępstwa prania pieniędzy i wynikało ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

4. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia ponieważ skutkująca uniewinnieniem oskarżonego L. S. od zarzucanych mu

przestępstw i przestępstwa skarbowego oraz oskarżonych K. C., P. L., K.D. od zarzucanych im przestępstwa skarbowych, a to art.

art. 2 § 2, art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 92, art. 99a § 1, art. 366 § 1, art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., poprzez:

- dowolną a nie swobodną ocenę przeprowadzonych dowodów, w tym brak odwołania się do zasad logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i w rezultacie błędne ustalenie, że (...) sp. z o.o. kupowała palety i elementy palet drewnianych od (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., które to towary faktycznie zostały dostarczone L. S. przez oskarżonych K. C., P. L., K. D. i Z.B. oraz że faktury wystawione przez (...) sp. z o.o., i (...) sp. z o.o. odzwierciedlały rzeczywiste zdarzenia gospodarcze zarówno co do ilości, jak i ceny oraz nie powodowały jakichkolwiek nieprawidłowości w obliczeniu należności publicznoprawnej, a także iż brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że oskarżony L. S. wiedział lub mógł podejrzewać, że spółki (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. nie są podmiotami faktycznie prowadzącymi działalność gospodarczą, lecz istnieją tylko po to, aby nie rozliczać się ze Skarbem Państwa z należnych podatków i nie odprowadzać podatku VAT, w sytuacji nieuwzględnienia całokształtu zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów, a to:

a. wyjaśnień P. L. (k. 1949-1951) i Z. B. (k. 2322- 2325), którzy kategorycznie zaprzeczyli jakoby sami zajmowali się prowadzeniem działalności polegającej na handlu paletami i elementami palet w (...) spółek (...) i K., a których wyjaśnienia jednoznacznie wskazują, że wymienione osoby nie interesowały się dalszym losem należących do nich spółek, ani tym przez kogo i w jaki sposób były one dalej wykorzystywane,

równocześnie mając świadomość i godząc się, że funkcjonowanie tych spółek posłuży do popełnienia czynów zabronionych,

b. informacji Urzędu Skarbowego w C. (k. 1001-1013), z której wynika, że posługując się nierzetelnymi i podrobionymi fakturami wystawionymi przez podmioty (...) sp. zo.o. i (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. deklarowała albo nadwyżki podatku naliczonego nad należnym (do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy), albo kwoty podatku podlegające wpłacie do urzędu skarbowego w bardzo niskich wysokościach, co wskazuje, że wymieniona spółka osiągnęła korzyść z popełnienia przestępstwa skarbowego, polegającą na zmniejszeniu swojego zobowiązania podatkowego z tytułu VAT,

c. historii rachunku bankowego (...) sp. z o.o. (k. 35-67), z której wynika, że wszelkie wpływy spółki od odbiorców palet i elementów palet były natychmiast wypłacane z konta przez L. S. w formie wypłat gotówkowych lub asygnat kasowych, przy rzekomym rozliczaniu się przez L. S. z dostawcami - (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. wyłącznie w formie gotówkowej, co świadczy o popełnieniu przez wymienionego oskarżonego przestępstwa prania pieniędzy,

d. dokumentacji księgowej (...) sp. z o.o. (załączniki nr 1-14). w szczególności faktur wystawionych rzekomo przez (...) sp. z o.o., i (...) sp. z o.o., na których widniejące wartości brutto powyżej 15.000 zł nie zezwalały L. S. na dokonywanie zapłaty w gotówce, ze względu na obowiązujący na podstawie ustawy Prawo przedsiębiorców limit na transakcje w gotówce między

przedsiębiorcami, jak również fakt wprowadzenia przez L. S. do dokumentacji księgowej (...) sp. z o.o. tego samego dnia wielu faktur o wartości brutto nieco poniżej 15.000 zł, pochodzących od tego samego dostawcy ((...) sp zo.o. lub (...) sp. z o.o.), celem obejścia wskazanego limitu dla transakcji gotówkowych,

e. dokumentacji księgowej (...) sp. z o.o. (załączniki nr 1-14), której analiza prowadzi do wniosku, że zakupy palet i elementów palet u podmiotów (...) sp. z o.o. były udokumentowane wyłącznie fakturami (najczęściej wystawianymi tego samego dnia co faktury sprzedaży na rzecz odbiorców docelowych (...) s.c. i in.). przy braku innych dowodów potwierdzających te transakcje (np. zamówień, dokumentów przewozowych, potwierdzeń zapłaty),

f. dokumentacji księgowej (...) sp. z o.o. (załączniki nr 1-14) i danych z KRS (k. 96-105, 112-118), które pokazują, że faktury wystawione przez (...) sp. z o.o. pojawiają się w dokumentacji księgowej spółki (...) od października 2018 roku, czyli na miesiąc przed nabyciem spółki przez Z. B. i na trzy miesiące przed podpisaniem umowy o współpracy między firmami, zaś sam Z. B. nigdy nie został ujawniony jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. w KRS, co świadczy o tym, że L. S. nie prowadził żadnej weryfikacji swoich kontrahentów, gdyż wiedział, że wprowadza do dokumentacji księgowej faktury podrobione i nierzetelne, opatrzone pieczęcią i sfalszowanym podpisem rzekomego prezesa zarządu spółki -Z.B.,

g. protokołu z kontroli Naczelnika Urzędu Skarbowego w C., którego

część ustaleń stanowią zeznania L. S. złożone w toku postępowania kontrolnego (k. 2625), w których w dniu 24 marca 2021r. L. S. twierdził, że współpracę z podmiotem (...) sp. z o.o., nawiązał poprzez nieustalonego mężczyznę o imieniu R. (k. 2705-2717), w sytuacji gdy składając wyjaśnienia na rozprawie przekonywał Sąd, że współpracę ze spółkami (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. nawiązał nie on, lecz nieżyjący prezes zarządu (...) sp. z o.o. W. P., co w połączeniu z zeznaniami Ł. F. (k. 2030-2031, 2752-2755, 2816-2821 3761) jasno pokazuje, że działalność handlowa oskarżonego L. S. opierała się na oszustwie podatkowym, a zachowanie tego oskarżonego w istotnym zakresie ukierunkowane było na oddalenie od siebie podejrzeń o czerpanie korzyści z nielegalnego procederu,

- przyjęcie niejednorodnych kryteriów oceny źródeł dowodowych, poprzez ustalenie, że celem działalności spółek (...), K. i D. nie było prowadzenie rzetelnego obrotu gospodarczego, tylko prowadzenie fikcyjnej działalności gospodarczej na potrzeby uzyskania korzyści kosztem Skarbu Państwa, z jednoczesnym uznaniem, że dostawy palet i elementów palet dla (...) sp. z (...), ze spółek (...) i K. nie były dostawami fikcyjnymi, tylko dostawami rzeczywistych towarów, a także ustaleniem, że tylko dostawy palet i elementów palet na rzecz (...) sp. z o.o., przez (...) sp. z o.o. i K. sp. zo.o. tłumaczą skąd (...) sp. z o.o. dysponowała paletami do dalszej odsprzedaży (na rzecz (...) s.c. i in.), z jednoczesnym przemilczeniem lub pominięciem przez Sąd kwestii:

a. jakim sposobem te same palety i elementy palet, zakupione przez spółkę (...), wcześniej znalazły się w

posiadaniu spółek (...) i K., wobec jednoznacznych dowodów na to, że wymienione spółki nie prowadziły faktycznej działalności handlowej ani produkcyjnej, nie miały siedzib, środków rzeczowych i pracowników oraz nie prowadziły dokumentacji księgowo- finansowej,

b. jakie dowody zgromadzone w aktach sprawy uzasadniały ustalenie Sądu, że K. C., P. L., K. D.i Z. B., w ramach działalności spółek (...) i K., faktycznie zajmowali się handlem paletami i elementami palet, który to towar istniał, był w posiadaniu wymienionych spółek i został przez nie dostarczony spółce (...),

c. jakie dokładnie przestępstwo bazowe stanowiło podstawę do przypisania K. C., P. L.. K. D. i Z. B. odpowiedzialności za przestępstwa z art. 299 § I k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., wobec uniewinnienia L. S. od zarzucanych mu przestępstw i przestępstwa skarbowego oraz oskarżonych K. C., P. L., K.D.od zarzucanych im przestępstw skarbowych,

d. jakie było ekonomiczne uzasadnienie sprzedawania towarów przez (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. do odbiorców docelowych ((...) s.c. i in.) za pośrednictwem podmiotu (...) sp. z o.o., poza koniecznością istnienia w procederze oszustwa podatkowego podmiotów pełniących rolę znikających podatników (spółek (...) i K.) oraz podmiotu uzyskującego dochód z działalności przestępczej (brokera, czyli spółki (...)),

e. tego, że to właśnie (...) sp. z o.o. (a nie (...) sp. z o.o. lub (...) sp. z o.o.), w związku z zastosowaniem mechanizmu odliczenia podatku naliczonego z faktur nieodzwierciedlających

rzeczywistych zdarzeń gospodarczych wystawionych przez (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., była realnym beneficjentem popełnionego przestępstwa skarbowego, wprowadzając do obrotu towar pochodzący z niewiadomego źródła, tj. od nieustalonego dostawcy od którego zakupy odbywały się poza systemem podatkowym, lecz nie odprowadzając do urzędu skarbowego podatku w pełnej wysokości 23% wartości netto sprzedaży (na rzecz (...) s.c. i in.),

- sporządzenie uzasadnienia nieodpowiadającego wymogom prawa procesowego, tj. uzasadnienia zbyt lakonicznego, nie objaśniającego w sposób jednoznaczny i czytelny na podstawie jakich dowodów poczyniono ustalenia sprzeczne z ustaleniami opisanymi w akcie oskarżenia oraz z jakich powodów nie uznano wymienionych powyżej dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonych, a także uzasadnienia nie sporządzonego na urzędowym formularzu, co w niniejszej sprawie powoduje, że zapadłe orzeczenie wymyka się kontroli instancyjnej,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia ponieważ skutkujący uniewinnieniem oskarżonego L. S. od zarzucanych mu przestępstw i przestępstwa skarbowego oraz oskarżonych K. C., P. L., K. D. od zarzucanych im przestępstw skarbowych, polegający na niesłusznym przyjęciu, że:

- (...) sp. z o.o. i K. sp. z o.o. prowadziły rzeczywistą działalność gospodarczą polegającą na handlu

paletami i elementami palet, w których do spółkach osobami zarządzającymi byli K. C., P. L., K. D. i Z.B.,

- faktury wystawione przez (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., odzwierciedlały rzeczywiste zdarzenia gospodarcze zarówno co do ilości, jak i ceny oraz nie powodowały jakichkolwiek nieprawidłowości w obliczeniu należności publicznoprawnej,

- L. S. nie wiedział i nie mógł podejrzewać, że spółki (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. nie są podmiotami faktycznie prowadzącymi działalność gospodarczą, lecz istnieją po to, aby nie rozliczać się ze Skarbem Państwa z należnych podatków i nie odprowadzać podatku VAT,

- L. S., opierając się na fakturach wystawionych przez (...) sp. z o.o., i (...) sp. z o.o., nieświadomie wprowadził w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. składając deklaracje VAT-7 i zeznanie CIT-8,

pomimo że całokształt okoliczności sprawy, w tym zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonych K. C., P. L. i Z. B., dowody z dokumentów wymienionych w akcie oskarżenia oraz ustalony sposób działania oskarżonego L. S., nakazywał przyjąć, iż działalność (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. była fikcyjna, a wystawione przez nie faktury nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, co było wiadome L. S., który wprowadził podrobione faktury do dokumentacji księgowej (...) sp. z o.o., uzyskując korzyść majątkową z przestępstwa skarbowego, skutkiem czego L. S., K. C., P. L., K. D. i Z.B. swoim zachowaniem wyczerpali wszystkie znamiona zarzuczanych

	im przestępstw i przestępstw skarbowych.
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Ad. 1</p> <p>Skarżący wprawdzie w petitum apelacji wprost nie wyeksplikował - z powołaniem się na stosowny przepis Kodeksu postępowania karnego - zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w treści art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., niemniej jednak zawarł tam sformułowanie, które w swej treści odpowiada w/w przesłance. Z kolei już w uzasadnieniu środka odwoławczego użył wprost sformułowania o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej polegającej na sprzeczności w treści wyroku uniemożliwiającej jego wykonanie, a polegające na niezmodyfikowaniu opisu czynu przypisanego oskarżonemu Z. B. w punkcie 13 i pozostawieniu w jego opisie działania wspólnie i w porozumieniu z L. S., którego sąd I instancji uniewinnił od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów.</p> <p>Nie można jednak zgodzić się ze skarżącym, że uchybienie to przybrało postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w treści art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Pomimo oczywistego uchybienia sądu meriti w tym względzie, polegającego na naruszeniu treści art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k., nie mamy tu do czynienia z wystąpieniem bezwzględnej przesłanki odwoławczej. Jak wskazuje się w orzecznictwie, przepis art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. dotyczy skrajnie sprzecznych</p>	

rozstrzygnięć zawartych w wyroku, a więc takich, które dotyczą jednej osoby i tego samego czynu, które powodują przeciwstawne konsekwencje prawne, a mianowicie takie, że wykonanie jednego rozstrzygnięcia powoduje unicestwienie drugiego, prowadząc do sprzeczności logicznej. Chodzi o sytuacje, w której zaistnieją kumulatywnie oba elementy, o których mowa w tym przepisie. Po pierwsze, zaistnieje sprzeczność w części dyspozytywnej wyroku, po wtóre, jest to taka sprzeczność, która uniemożliwia wykonanie wyroku. W niniejszej sprawie istnieje wprawdzie „sprzeczność” w poszczególnych rozstrzygnięciach, lecz dotyczy różnych oskarżonych, a co istotne, owa sprzeczność nie uniemożliwiałaby wykonania wyroku, przy założeniu oczywiście, że orzeczenie to byłoby w pozostałym zakresie prawidłowe, czego w niniejszej sprawie stwierdzić nie można. Usunięcie tejże sprzeczności byłoby także możliwe w drodze kontroli odwoławczej podjętej na skutek podniesienia przez skarżącego bądź to zarzutu z art. 438 pkt 2, bądź 438 pkt 3 k.p.k.

Ad. 2

Zarzut przedwczesny, a jego rozpoznanie w świetle pozostałych podniesionych przez prokuratora uchybień jest zbędne z punktu widzenia rodzaju rozstrzygnięcia wydanego przez sąd odwoławczy. W kontekście przyszłego orzeczenia, które w sprawie może zapaść, podkreślić jednak trzeba, iż rację ma apelujący konstatując, że nie jest dopuszczalne zastosowanie nadzwyczajnego obostrzenia kary na podstawie art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. wobec sprawcy przestępstwa skarbowego popełnionego w ramach

czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), jak i w sytuacji przypisania sprawcy wyłącznie jednego przestępstwa skarbowego (art. 7 § 1 k.k.s.).

Ad.3

Zarzut przedwczesny i podobnie jak w sytuacji opisanej wyżej, jego rozpoznanie w świetle pozostałych podniesionych przez prokuratora uchybień jest zbędne z punktu widzenia rodzaju rozstrzygnięcia wydanego przez sąd odwoławczy. W kontekście przyszłego orzeczenia, które w sprawie może ewentualnie zapaść, wskazać trzeba, iż rację ma apelujący konstatując, że w sytuacji ustalenia, iż sprawcy przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. działali wspólnie i w porozumieniu oczywistym jest kwalifikowanie ich zachowań jako typu kwalifikowanego z art. 299 § 5 k.k. Okolicznością wpływającą na wyższą karalność jest popełnienie jednego z czynów (tj. opisanego w § 1 lub § 2 art. 299) w porozumieniu z co najmniej dwoma innymi osobami, przy czym w grę wchodzi tu każda postać przestępczego współdziałania, a więc także pomocnictwo.

Ad. 4 i 5

Zarzuty w przeważającej części zasadne.

Rację trzeba przyznać apelującemu, że sąd I instancji dopuścił się oczywistej obrazy licznych przepisów prawa procesowego, przywołanych w środku odwoławczym, które w konsekwencji doprowadziły do dokonania błędnych ustaleń faktycznych w przedmiocie winy i sprawstwa poszczególnych oskarżonych, skutkując m.in. nieprawidłowym rozstrzygnięciem o uniewinnieniu oskarżonego L. S. od

wszystkich zarzucanych mu czynów, zaś pozostałych oskarżonych (za wyjątkiem oskarżonego Z. B.) od postawionych im zarzutów z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s., art. 62 § 2 k.k.s., 76 § 1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Za apelującym podnieść należy, iż przeprowadzone w toku postępowania dowody wskazywały jednoznacznie, że L. S. podejmował wszystkie działania opisane szczegółowo w zarzutach aktu oskarżenia. Przemawiały za tym dowody o charakterze obiektywnym, takie jak dokumentacja księgowo-finansowa H. sp. z o.o, wyciąg z rachunku bankowego spółki i informacje uzyskane od Urzędu Skarbowego w C.. Niewątpliwe wszak było, że L. S. posłużył się podrobionymi fakturami w celu obniżenia swojego zobowiązania podatkowego i uzyskania większego zysku z prowadzonej

działalności handlowej w (...) spółki (...). Same tylko zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów przesądzają o winie i sprawstwie tego oskarżonego. Jeśli jeszcze dodatkowo zważyć na treść wyjaśnień oskarżonego Z. B., K. C. i P. L., to fakt ten jawi się jako oczywisty. Dodatkowo również nie zwrócił sąd I instancji należytej uwagi, iż ustalone zachowanie oskarżonego L. S., wynikające zwłaszcza z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków (Ł. F.) wskazujące na celowe działanie tego oskarżonego, mające ukrywać jego tożsamość przed organami ścigania i organami podatkowymi jako rzeczywistego beneficjenta przestępczego procederu. Sąd Okręgowy dostrzegł wprawdzie liczne niejasności w zachowaniu

L. S., który bez racjonalnego uzasadnienia powierzył funkcje prezesa zarządu i głównego udziałowca (...) sp. z o.o. figurantom, tj. W. P. i Ł. F., w sytuacji gdy to on sam de facto zarządzał spółką jako pełnomocnik prezesa zarządu, ale już nie uznał za przejaw działalności przestępczej dążenia L. S. do zniwelowania wszelkich, dających się zweryfikować oznak prowadzenia przez (...) sp. z o.o. rzeczywistej wymiany handlowej ze spółkami należącymi do B. i L.. Nie mają bowiem żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym twierdzenia sądu meriti, że wymiana handlowa pomiędzy tymi podmiotami miała miejsce. Spółki (...) i K. nie były rzeczywistymi dostawcami palet i elementów palet na rzecz (...) sp. z o.o. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, podmioty te nigdy nie prowadziły działalności handlowej, tak samo jak osoby rzekomo zarządzające tymi podmiotami, a to oskarżeni P. L. i Z. B. ale również K. C. i K.D.. W tym kontekście jasne jest, że H. sp. z o.o. nabywała towar z niewiadomego źródła poza systemem podatkowym, ale zdecydowanie wykluczyć trzeba, że jej dostawcami były spółki (...) i K., jak to błędnie ustalił sąd I instancji. Słusznie podkreśla w apelacji prokurator, że rozmija się kompletnie z dowodami zebranymi w sprawie twierdzenie Sądu Okręgowego, że faktury wystawione przez (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. odzwierciedlały rzeczywiste zdarzenia gospodarcze zarówno co do ilości, jak i ceny oraz nie powodowały jakichkolwiek nieprawidłowości w obliczeniu należności publicznoprawnej. Oczywistym jest, że to nie spółki (...) i K. sprzedawały (...)

spółce (...), w związku z czym nie mogły one wystawić faktur tytułem ich sprzedaży. Nawet przy przyjęciu ilościowej zgodności pomiędzy faktycznymi dostawami (z niewiadomego źródła) a ilościami wynikającymi z faktur, dokumenty wystawione przez (...) sp. z oo. i (...) sp. z o.o., były nierzetelne, ponieważ wprowadzały organ podatkowy w błąd co do tożsamości rzeczywistego dostawcy i przede wszystkim faktu, że dostawy palet pochodziły od podmiotu sprzedającego towar z wliczonym w ich cenę podatkiem VAT, który z kolei uprawniał H. do pomniejszenia podatku należnego. (...) sp. z o.o. czerpała ewidentną korzyść z posłużenia się nierzetelnymi fakturami wystawionymi przez podmioty pełniące role znikających podatników, gdyż zwiększając kwotę podatku naliczonego, zmniejszała swoje zobowiązanie podatkowe należne urzędowi skarbowemu, Oczywiście jest, że (...) sp. z o.o., i (...) sp. z o.o. popełniły swoje przestępstwa skarbowe – jak twierdzi sąd meriti, jednak na podstawie przeprowadzonych dowodów pewne jest też, że osobami faktycznie zarządzającymi tymi podmiotami nie byli ich prezesi, tj. Z. B. i P. L.. Udział w przestępstwie wskazanych osób, tak samo jak udział K. C. i K. D., ograniczał się do pomocnictwa przy właściwym przestępstwie skarbowym popełnionym przez L. S.. Wiedza tych osób na temat całego procederu, stopień zaangażowania i uzyskane przez nie korzyści nie uzasadniały zarzutów współsprawstwa, co lojalnie podkreślił w apelacji prokurator.

Trafna jest także konstatacja oskarżyciela publicznego, że sąd

I instancji przyjął również niejednolite kryteria oceny źródeł dowodowych, uznając za wiarygodne m. in. wyjaśnienia Z. B. i częściowo P. L., przy jednoczesnym poczynieniu na ich podstawie ustaleń całkowicie sprzecznych z ich treścią, uznając nie wiadomo na jakiej podstawie, że dostawy palet i elementów palet dla (...) sp. z o.o. ze spółek (...) i K. nie były dostawami fikcyjnymi, tylko dostawami rzeczywistych towarów. Sąd meriti znalazł wyłącznie jedno wytłumaczenie na sposób, w jaki H. miała być zaopatrywana w palety i upatrywał go w dostawach palet i elementów palet przez (...) sp. z o.o. i K. sp. zo.o. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dostrzegł niezgodności tego ustalenia z wcześniejszym swoim stwierdzeniem, iż celem działalności spółek (...), K. i D. nie było prowadzenie rzetelnego obrotu gospodarczego, tylko prowadzenie fikcyjnej działalności gospodarczej na potrzeby uzyskania korzyści kosztem Skarbu Państwa. Zadziwiające jest, dlaczego sąd I instancji nie wypowiedział się w ogóle w przedmiocie tego w jaki sposób palety znalazły się w posiadaniu spółek (...) i K., jakim środkiem transportu były dostarczane do H., skąd te spółki weszły w ich posiadanie, co ma jednak zasadnicze znaczenie, wobec arbitralnego ustalenia, iż dostawy palet przez te podmioty były rzeczywiste. Ustalenia te uznać należy za kompletnie dowolne, nie mające odzwierciedlenia w dowodach. Podobnie jak konstatacja sądu meriti odnośnie tego, że L. S. nie miał wiedzy, iż spółki (...) sp. z o.o. i K. sp. z o.o. nie są podmiotami faktycznie prowadzącymi działalność gospodarczą. Błędne i niczym nie

poparte są również ustalenia co do rzekomego braku świadomości L. S., iż wprowadził w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego w C.. Rację ma apelujący, że do zgoda przeciwnych wniosków prowadzi analiza działań L. S., a to w szczególności: pozorowanie faktycznego prowadzenia działalności przez inne osoby, ukrywanie przepływów finansowych i brak jakiegokolwiek weryfikacji wiarygodności swoich dostawców. Jak trafnie zauważa skarżący, zakupy palet i elementów palet u podmiotów (...) sp. z o.o. były udokumentowane wyłącznie fakturami (najczęściej wystawianymi tego samego dnia co faktury sprzedaży na rzecz odbiorców docelowych (...) s.c. i in.). przy braku innych dowodów potwierdzających te transakcje (np. zamówień, dokumentów przewozowych, potwierżeń zapłaty). Z kolei dokumentacja księgowa (...) sp. z o.o. (załączniki nr 1-14) i dane z KRS (k. 96-105, 112-118) pokazują, że faktury wystawione przez (...) sp. z o.o. pojawiają się w dokumentacji księgowej spółki (...) od października 2018 roku, czyli na miesiąc przed nabyciem spółki przez Z. B. i na trzy miesiące przed podpisaniem umowy o współpracy między firmami, zaś sam Z. B. nigdy nie został ujawniony jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. w KRS. Okoliczności te zdecydowanie mogą świadczyć o tym, że L. S. nie prowadził żadnej weryfikacji swoich kontrahentów, gdyż wiedział, że wprowadza do dokumentacji księgowej faktury podrobione i nierzetelne, opatrzone pieczęcią i sfalszowanym podpisem rzekomego prezesa zarządu spółki -Z.B..

Trafne jest także spostrzeżenie, co do całkowitego pominięcia przez Sąd Okręgowy okoliczności, że to (...) sp. z o.o. uzyskała realną korzyść z posłużenia się fakturami wystawionymi przez (...) sp. z o.o., i (...) sp. z o.o., ponieważ uzyskała rzeczywisty dochód ze sprzedaży palet na rzecz swoich kontrahentów (... s.c. i in.), przy jednoczesnym zaniżeniu swojego zobowiązania podatkowego. (...) sp. z o.o. i K. sp. z o.o, takiej korzyści nie uzyskały, gdyż wystawiając nierzetelne faktury, wygenerowały jedynie wysokie zobowiązanie podatkowe należne urzędowi skarbowemu (którego oczywiście nie zapłaciły ze względu na pełnioną w procedurze rolę znikających podatników). (...) sp. z (...), na zasadzie art. 86 ust. 10 ustawy o podatku od towarów i usług obniżyła podatek należy urzędowi skarbowemu o podatek naliczony wynikających z faktur VAT wystawionych przez spółki (...), pomimo istnienia okoliczności wyłączających taką możliwość przewidzianych w art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług. Jak wynika z dokumentacji księgowej, (...) sp. z o.o. deklarowała albo nadwyżki podatku naliczonego nad należnym (do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy), albo kwoty podatku podlegające wpłacie do urzędu skarbowego w bardzo niskich wysokościach. Trafnie skarżący wywodzi w apelacji, że sąd I instancji w ogóle nie dostrzegł, że celem funkcjonowania (...) sp. z o.o, i (...) sp. z o.o. było wystawianie fikcyjnych faktur, co wynika z pełnionej przez te podmioty roli znikających podatników. Tylko tego rodzaju ustalenie uzasadniało (z ekonomicznego punktu widzenia) włączenie do

łańcucha dostaw spółki (...) - podmiotu utrzymującego pozory rzetelnej działalności gospodarczej, jednak czerpiącego rzeczywistą korzyść z zawyżania kosztów prowadzonej działalności. Gdyby bowiem przedmiotowe palety zostały nabyte w ramach legalnego obrotu, (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., nie musiałyby korzystać z usług pośrednika (...) sp. z o.o.) i dążyłyby raczej do skrócenia łańcucha dostaw oraz zwiększenia swojej marży. Na te okoliczności sąd I instancji nie zwrócił w ogóle uwagi, a co za tym idzie nie sprostął także zasadzie oceny dowodów, która winna być przeprowadzona w oparciu o wiedzę, doświadczenie życiowego i prawidłowe rozumowanie.

Kolejną równie istotną kwestią, która stoi w kontrze do ustaleń sądu I instancji jest fakt, że L. S., jako faktycznie prowadzący interesy spółki (...), zobowiązany był do dokonywania płatności, związanych z wykonywaną działalnością gospodarczą, za pośrednictwem rachunku płatniczego przedsiębiorcy. W połączeniu z ustaleniem, że wszelkie wpływy spółki (...) od odbiorców palet i elementów palet były natychmiast wypłacane z konta przez L. S. w formie wypłat gotówkowych lub asygnat kasowych, świadczyć to mogło wprost o popełnieniu także przestępstwa prania pieniędzy. Opisane wyżej błędy proceduralne skutkowały ustaleniami sprzecznymi ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a także wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. W świetle dowodów z dokumentacji księgowej, jak i wyjaśnień oskarżonych B., L. i C. uznać przecież należało, że działalność (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., była fikcyjna,

a wystawione przez nie faktury nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Okoliczności te były wiadome L. S., który wprowadził podrobione faktury do dokumentacji księgowej (...) sp. z o.o., zaś sam dokonał sprzedaży palet niewiadomego pochodzenia, nabytych poza systemem podatkowym. W tym stanie rzeczy – jak słusznie twierdzi w apelacji prokurator - L. S. miał obowiązek odprowadzić do urzędu skarbowego podatek w pełnej wysokości 23% wartości netto sprzedaży (na rzecz (...) s.c. i in.), czego nie uczynił, powołując się na fikcyjny zakup palet od spółek-znikających podatników ((...) sp. z o.o. i K. sp. zo.o.). Z kolei wobec takich ustaleń i wykazania powiązań pomiędzy oskarżonym K. C. a P. L., jak również pomiędzy K. D. i Z. B., istniały w sprawie podstawy do uznania, że oskarżeni ci dopuścili się przestępstwa pomocnictwa do przestępstwa skarbowego, nabywając udziały i przyjmując funkcje w spółkach-znikających podatnikach, otwierając rachunki bankowe i podpisując umowy najmu lokalu (jak P. L. i Z. B.), a także udzielając pomocy przy organizacji tych czynności, umawiając spotkania i zapewniając transport (jak K. C. i K. D.). Wspomnieć w tym miejscu jedynie wypada, że w swych wyjaśnieniach P. L.(k. 1949-1951) i Z. B. (k. 2322- 2325), kategorycznie zaprzeczyli jakoby sami zajmowali się prowadzeniem działalności polegającej na handlu paletami i elementami palet w (...) spółek (...) i K.. Ich wyjaśnienia jednoznacznie wskazują, że nie interesowali się oni dalszym losem należących do nich spółek, ani tym przez kogo i w jaki sposób były one dalej wykorzystywane,

równocześnie mając świadomość i godząc się, że funkcjonowanie tych spółek posłuży do popełnienia czynów zabronionych. Oskarżony B. konsekwentnie i wprost wskazywał na czynny udział w procederze K. D. podobnie oskarżony K. C. przyznał się do postawionych mu zarzutów, wyjaśnił iż nakłonił P. L. do nabycia udziałów w spółce, otwarcia rachunku bankowego, który potem obsługiwał dokonując koniecznych transakcji. W tym kontekście ponownie stwierdzić wypada, że ustalenia sądu I instancji w zakresie postawionych wszystkim oskarżonym przestępstw skarbowych poczynione zostały w zupełnym oderwaniu od materiału dowodowego jaki zalegał w aktach sprawy.

Odrębnie wypada odnieść się do rozstrzygnięcia dotyczącego Z. B. zawartego w punkcie 13 zaskarżonego wyroku. Sytuacja, w której sąd meriti w wyroku uznaje winę i sprawstwo tego oskarżonego, a jednocześnie w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia twierdzi, iż dokonał tego omyłkowo, na skutek swego błędu spowodowanego zasugerowaniem się ugodą zawartą pomiędzy prokuratorem a tymże oskarżonym, podczas gdy faktycznym zamiarem sądu było uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zarzuconego w punkcie X, świadczy najdobitniej o tym, w jaki sposób sąd I instancji procedował w niniejszej sprawie. Niestaranność i niedbałość w ocenie materiału dowodowego, dokonanie ustaleń stojących w zupełnym oderwaniu od faktów jasno wynikających z akt, wyprowadzanie nielogicznych i niemających oparcia w dowodach wniosków, sprzeczność w ustaleniach faktycznych, to cechy, jakimi można scharakteryzować

sposób procedowania w niniejszej sprawie. O ile oczywiście rzeczą dopuszczalną jest możliwość popełnienia przez sąd omyłki pisarskiej, czy rachunkowej w treści orzeczenia, czy też popełnienia innego uchybienia podlegającego następnie kontroli odwoławczej, przykładowo w zakresie kwalifikacji prawnej, niektórych ustaleń faktycznych, to dopuszczenie się błędu w kwestii najistotniejszej z punktu widzenia celów procesu karnego, a mianowicie związanej z winą i sprawstwem, jawi się jako rzecz niedopuszczalna i kompromitująca. W związku z tym, sąd odwoławczy zmuszony był do uchylenia także tej części zaskarżonego wyroku, pomimo iż formalnie doszło do skazania oskarżonego Z.B., niemniej jednak w uzasadnieniu orzeczenia sąd de facto podważył własne w tym względzie stanowisko. Orzeczenie w takiej formie i o takiej treści, z przyczyn oczywistych, nie może funkcjonować w obrocie prawnym.

Odnosnie zarzutu dotyczącego niesporządzenia pisemnego uzasadnienia w formie przewidzianej w art. 99a k.p.k., stwierdzić trzeba, że nie jest on zasadny. Wprawdzie pisemne uzasadnienie istotnie nie odpowiada wymogom prawa procesowego, a to w związku ze swoją lakonicznością, dodatkowo nie objaśnia w sposób jednoznaczny i czytelny na podstawie jakich dowodów poczyniono ustalenia faktyczne oraz z jakich powodów nie uznano wymienionych powyżej przez sąd odwoławczy dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonych, to jednak powodem tego nie jest bynajmniej nieskorzystanie przez sąd I instancji z druku formularza. Tutejszy Sąd

Apelacyjny stoi na utrwalonym już stanowisku, że w niektórych przypadkach, zwłaszcza w sprawach wielowątkowych i wieloosobowych, dopuszczalne jest odstępnie od wynikającego z art. 99a § 1 k.p.k. obowiązku sporządzenia uzasadnienia wyroku na formularzu. Rzecz w tym jednak, że to nie forma, a treść uzasadnienia winna być w takim przypadku najistotniejsza. Podstawowym zadaniem pisemnego uzasadnienia wyroku jest bowiem wyjaśnienie - nade wszystko stronom - motywów, jakimi kierował się sąd meriti wydając orzeczenie określonej treści. W niniejszej sprawie to bynajmniej nie forma pisemnego uzasadnienia zadecydowała o konieczności uchylecia zaskarżonego orzeczenia, niedochowanie wymogów przewidzianych w tym względzie przez ustawodawcę pozostało bez wpływu na konieczność wydania orzeczenia kasatoryjnego przez sąd odwoławczy.

Nie można również zgodzić się z tezą apelacji, w której skarżący - dla potwierdzenia tezy o niewiarygodności zaprezentowanej przez L. S. linii obrony - nawiązuje do treści zeznań jakie złożył oskarżony w charakterze świadka w trakcie składania wyjaśnień w postępowaniu kontrolnym toczącym się przed Urzędem Skarbowym w C.. Wykorzystanie tego dowodu jest niedopuszczalne ze względu na przysługujące oskarżonemu prawa do obrony, gwarantowanego przez Konstytucję RP, wiążące Polskę konwencje międzynarodowe, jak również liczne przepisy kodeksu postępowania karnego, w tym art. 6, art. 74 § 1 i art. 175 § 1 k.p.k. Nie ulega wątpliwości, iż wyjaśnienia oskarżonych mogą być odczytywane na rozprawie jedynie w zakresie

wynikającym z art. 389 k.p.k. W doktrynie oraz orzecznictwie sądowym ugruntowany jest pogląd, że nie wolno ujawniać protokołu przesłuchania tych osób złożonych w charakterze świadka w tym samym postępowaniu. Jest to zakaz dowodowy o charakterze stanowczym. Należy go rozumieć także jako zakaz odtwarzania w inny sposób niż odczytanie uprzednich zeznań oskarżonego złożonych w charakterze świadka - np. poprzez przesłuchanie osoby, która przeprowadziła tę czynność przesłuchania celem odtworzenia treści zeznań złożonych wówczas przez osobę, która w obecnym postępowaniu występuje w charakterze oskarżonego, opartych na pamięci i subiektywnym relacjonowaniu wypowiedzi osoby przesłuchiwanej (por. Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Warszawa 2015, pod red. J. Skorupki, s. 992 - 993; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 października 2009 r., II KK 97/09, OSNwSK 2009, poz. 1935; z dnia 28 czerwca 1983 r., IV KR 110/83, OSNPG 1984, Nr 5, poz. 41; z dnia 22 lutego 1978 r., I KR 12/78, OSP 1979, Nr 7 - 8, poz. 142; z dnia 20 sierpnia 1970 r.. Podobnie negatywnie ocenić trzeba możliwość ujawnienia zeznań składanych przez oskarżonego w charakterze świadka przed Urzędem Skarbowym w ramach postępowania kontrolnego, którego przedmiot jest tożsamy z postawionym następnie w ramach postępowania karnego zarzutem popełnienia przestępstwa skarbowego.

Odnosząc się do przestępstwa prania brudnych pieniędzy, przypisanego wszystkim oskarżonym, za wyjątkiem L. S., to w tym zakresie zważyć trzeba przede wszystkim, iż próżno szukać w uzasadnienia

wyjaśnienia procesu wnioskowania sądu meriti, leżącego u podstaw skazania K. C., P. L., Z. B. iK.D. za przestępstwa prania pieniędzy, z jednoczesnym uwolnieniem ich od

odpowiedzialności za zarzucane im przestępstwa skarbowe. Niewątpliwym wszak jest, że wykazanie przestępczego źródła przedmiotu „prania” należy do znamion przestępstwa z art. 299 k.k. i jako takie musi być także udowodnione w procesie karnym. Nie wystarczy tu wykazanie, że korzyści pochodzą z nielegalnej działalności lub nieujawnionego źródła. Trafnie więc wskazuje się, że w tych sprawach należy oczekiwać skonkretyzowania czynów bazowych i nie można akceptować praktyki posługiwania się pojęciami ogólnymi, nie wskazującymi, z jakiego typu czynów zabronionych pochodzi przedmiot prania – np. przez wskazanie, że korzyści pochodzą z nielegalnego obrotu paliwami (J. Potulski [w:] Kodeks karny. Komentarz, red. R.A. Stefański, Warszawa 2017, s. 1751). Nie wchodzi w grę również ustalenie, że dana korzyść została uzyskana z bliżej nieokreślonego czynu zabronionego czy też pewnej grupy przestępstw. W konsekwencji należy stanąć na stanowisku, że w toku sprawy karnej o popełnienie przestępstwa prania brudnych pieniędzy konieczne jest ustalenie, z jakiego typu przestępstwa bazowego pochodzą te korzyści. Sąd I instancji z takiego obowiązku się nie wywiązał i nie wskazał na istnienie przestępstwa źródłowego, mającego stanowić bazę do przypisania odpowiedzialności za występki art. 299 k.k. Skoro uznał, iż oskarżeni nie popełnili zarzucanego im przestępstwa skarbowego w sposób i w postaci zarzuconej

w akcie oskarżenia, a dostrzegł możliwość (choć to też do końca nie jest jasne) popełnienia innego bliżej nie sprecyzowanego czynu zabronionego - bazowego, to winien zmienić opis czynu, jaki poszczególnym oskarżonym przypisał odpowiednio w punktach V, VII, IX, XI, (oczywiście przy zachowaniu granic skargi, jeśli byłoby to możliwe w ogóle do wykonania), a przecież tego nie uczynił. Uznał więc, że czyn „bazowy” w postaci zaproponowanej przez oskarżyciela został popełniony – pomimo rozstrzygnięcia o uniewinnieniu oskarżonych od jego popełnienia. Stanowisko to jest kuriozalne, a w pisemnym uzasadnieniu nie znajdziemy jakiegokolwiek wyjaśnienia powodów takiej decyzji.

Sąd I instancji w istocie nie poczynił żadnych ustaleń, ani rozważań w przedmiocie sprawstwa poszczególnych oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów z art. 299 k.k.. Stan faktyczny dotyczący tychże kwestii sprowadza się do kilku arbitralnych stwierdzeń zawartych w pisemnym uzasadnieniu na k. 4 oraz k. 26, w sytuacji gdy jednocześnie, zupełnie zbędnie, sąd ten przytacza na kilku stronach obszerne poglądy doktryny i orzecznictwa dotyczące omawianego przestępstwa. W tym kontekście za częściowo trafne uznać należy zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego K. D. w zakresie naruszenia przez sąd I instancji przepisu art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wyroku jedynie na części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i pominięcie okoliczności wynikających ze znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów bankowych, w tym pisma Banku

(...) S.A. z dnia 13 września 2019 roku (k. 1037) oraz pisma (...) S.A. z dnia 1 marca 2019 roku (k. 95), z których wynika, że jedyną osobą upoważnioną do rachunku spółki (...) Sp. z o.o. (podobnie zresztą jak do rachunku spółki (...) Sp. z o.o. oraz do osobistego rachunku oskarżonego Z. B.) pozostawał sam oskarżony Z. B. a oskarżony K. D. nigdy nie posiadał jakiegokolwiek pełnomocnictwa czy upoważnienia do któregośkolwiek z tych rachunków, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, że oskarżony K. D. pozostawał uprawniony do rachunku (...) Sp. z o.o. Podobnie pominął sąd okoliczności wynikających ze znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów bankowych znajdujących się w aktach sprawy, z których wynika, że co najmniej 2 wypłat gotówkowych w dniach 01.02.2019 r. i 04.02.2019 r. na łączną kwotę 37.875,00 zł dokonał osobiście oskarżony Z. B., a w okresie, w którym dochodziło do wypłat gotówkowych środków przelanych z rachunku (...) Sp. z o.o. na rachunek osobisty oskarżonego Z. B. oskarżony K. D. pozostawał hospitalizowany.

W tym stanie rzeczy, wobec braku jakichkolwiek ustaleń faktycznych w przedmiocie przypisanych oskarżonym przestępstw prania brudnych pieniędzy, poszczególnych czynności wykonawczych jakie mieli podejmować, stanu ich wiedzy i świadomości przekładających się na zamiar z jakim mieli działać (oskarżony L.) nadto niewyjaśnienia jakie przestępstwo stanowiło czyn bazowy do popełnienia przestępstwa prania brudnych pieniędzy, koniecznym

<p>stało się uchylenie zaskarżonego wyroku także w tym zakresie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec uznania trafności przeważającej części zarzutów postawionych w apelacji prokuratora, jedynym możliwym orzeczeniem było wydanie wyroku kasatoryjnego .</p>		
<p>3.2.</p>	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego P.L..</u></p> <p>Zarzuty:</p> <p>1. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegająca na dowolnej a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego, poprzez równoczesne danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego w przeważającej części, przy jednoczesnym uznaniu, że oskarżonego należy uznać za winnego zarzucanych mu czynów, co doprowadziło do dowolnego, a więc nie pozostającego pod ochroną normy z art. 7 k.p.k. przyjęcia, że oskarżony miał zamiar popełnienia czynu zabronionego, podczas gdy z całokształtu okoliczności w sprawie, zamiar taki nie wynika, nie sposób go wywieść z jakiegokolwiek przeprowadzonego dowodu w sprawie,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia i mający wpływ na jego treść a wyrażający się w przekonaniu, iż oskarżony działał z zamiarem popełnienia zarzucanych mu czynów, podczas gdy z całości materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że nie można mu przypisać zamiaru, a tym samym winy,</p> <p>3. nadto z daleko posuniętej ostrożności procesowej, zarzut rażącej niewspółmierności kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, jako nieproporcjonalnej do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu zabronionego, którego popełnienia oskarżony miał się dopuścić, podczas gdy prawidłowa analiza okoliczności sprawy winna prowadzić Sąd Okręgowy do wniosku, że mogłoby być zasadnym wymierzenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przy zastosowaniu instytucji jej warunkowego zawieszenia Wymierzona kara nie spełnia dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., a których prawidłowe stosowanie winno skutkować wymierzeniem kary znacznie łagodniejszej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Rozpoznanie zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego P.L. byłoby przedwczesne, jak również bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania, albowiem kontrola odwoławcza dokonana przez pryzmat zarzutów apelacji oskarżyciela publicznego i potwierdzenie większości z</p>		

<p>podniesionych przez prokuratora uchybień, było wystarczające do wydania merytorycznego orzeczenia w sprawie, po myśli art. 436 k.p.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, przy zastosowaniu warunkowego zawieszenia kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W związku z koniecznością wydania w sprawie wyroku kasatoryjnego, wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w sposób postulowany przez skarżącego okazał się bezprzedmiotowy.</p>		
<p>3.3.</p>	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego K.D..</u></p> <p>Zarzuty:</p> <p>I. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, a to:</p> <p>1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego K. D. podczas gdy wszystkie wskazane przez Sąd I instancji przyczyny odmówienia waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K.D. nie tylko nie znajdują jakiegokolwiek oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

ale wręcz pozostają sprzeczne z jego treścią, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

2. art. 167 k.p.k. poprzez jego nieuzasadnione niezastosowanie i niepodjęcie przez Sąd I instancji inicjatywy dowodowej z urzędu w zakresie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z dokumentu w postaci wpisu K. D. do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG), informacji z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców (CEPIK) oraz treści księgi wieczystej nr (...), podczas gdy przeprowadzenie wskazanych dowodów pozostawiało istotne dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego K. D. w zakresie dotyczącym jego sytuacji majątkowej w okresie zarzucanego mu czynu, a informacja o wskazanych dowodach znajdowała się w aktach sprawy, co skutkowało nieuzasadnionym odmówieniem wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. D. i błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, że oskarżony K.D. dopuścił się zarzucanego mu czynu;

3. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznanie za wiarygodne oraz zdatne do czynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych wyjaśnień oskarżonego Z.B., podczas gdy:

- oskarżony wskazuje, że nie pamięta żadnych faktów objętych zarzucanym mu czynem, a następnie składa wyjaśnienia potwierdzające treść zarzutu;

- wyjaśnienia oskarżonego pozostają niespójne, sprzeczne wewnętrznie a nadto sprzeczne z zeznaniami świadków (w szczególności świadka G. W. i dokumentów złożonych do akt sprawy przez Bank (...) S.A.);

- z wyjaśnień oskarżonego wynika oczywista motywacja w potwierdzeniu treści przedstawionego mu zarzutu i złożenia wyjaśnień obciążających oskarżonego K. D., a to w związku z uzgodnieniem z oskarżycielem publicznym już podczas pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz przepadku w kwocie zaledwie 2500 zł, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, iż oskarżony K. D. nakłonił oskarżonego Z.B. do podejmowania jakichkolwiek czynności, polecał mu ich wykonywanie oraz dopuścił się zarzucanego mu czynu;

4. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego Z. B., który wskazywał, że przed poznaniem K. D. współpracował z M. Z. i zakładał z w/w firmę zajmującą się handlem drewnianymi paletami, podczas gdy uwzględnienie przedmiotowych okoliczności winno prowadzić do uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego K. D. który wskazywał, iż Z. B. oraz M. Z. współpracowali ze sobą, a oskarżony K. D. wykonywał jedynie pracę kierowcy, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, że oskarżony K.D. dopuścił się zarzucanego mu czynu;

5. art. 167 k.p.k. poprzez jego nieuzasadnione niezastosowanie

i niepodjęcie przez Sąd I instancji inicjatywy dowodowej z urzędu w zakresie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z dokumentu w postaci wpisu Z. B. do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, podczas gdy przeprowadzenie wskazanego dowodu pozostawało konieczne dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego Z. B. w zakresie dotyczącym czasu jego współpracy z M. Z., co skutkowało nieuzasadnionym odmówieniem wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. D. i błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, że oskarżony K. D. dopuścił się zarzucanego mu czynu;

6. art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wyroku jedynie na części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i pominięcie okoliczności wynikających ze znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów bankowych, w tym pisma Banku (...) S.A. z dnia 13 września 2019 roku (k. 1037) oraz pisma (...) S.A. z dnia 1 marca 2019 roku (k. 95), podczas gdy z przedmiotowych dokumentów wynika, że jedyną osobą upoważnioną do rachunku spółki (...) Sp. z o.o. (podobnie zresztą jak do rachunku spółki (...) Sp. z o.o. oraz do osobistego rachunku oskarżonego Z. B.) pozostawał sam oskarżony Z. B. a oskarżony K. D. nigdy nie posiadał jakiegokolwiek pełnomocnictwa czy upoważnienia do któregośkolwiek z tych rachunków, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, że oskarżony K. D. pozostawał uprawniony do rachunku (...) Sp. z

o.o. i dopuścił się zarzucanego mu czynu;

7. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności wynikających ze znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów oraz wyjaśnień oskarżonych i nieuzasadnione przyjęcie, iż oskarżony K.D. wypłacił z rachunku (...) Sp. z o.o. kwotę 235 700,00 zł podczas gdy:

- z dokumentów bankowych znajdujących się w aktach sprawy wynika, że co najmniej 2 (dwóch) wypłat gotówkowych w dniach 01.02.2019 r. i 04.02.2019 r. na łączną kwotę 37.875,00 zł dokonał osobiście oskarżony Z. B.;

- w okresie, w którym dochodziło do wypłat gotówkowych środków przelanych z rachunku (...) Sp. z o.o. na rachunek osobisty oskarżonego Z. B. oskarżony K.D. pozostawał hospitalizowany, a zatem nie mógł dokonać tychże wypłat:

- rzekomej wypłaty przez oskarżonego z konta spółki (...) Sp. z o.o. jakichkolwiek środków w jakiegokolwiek kwocie nie potwierdza żaden ze zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym nawet dowód z wyjaśnień oskarżonego Z. B.

- wypłaty środków z konta spółki (...) Sp. z o.o. nie zarzucono oskarżonemu w akcie oskarżenia w niniejszej sprawie;

co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, iż oskarżony K.D. wypłacił z rachunku (...) Sp. z o.o. kwotę 235.700,00 zł, a także że dopuścił się zarzucanego mu czynu;

8. art. 167 k.p.k. poprzez jego nieuzasadnione niezastosowanie i niepodjęcie przez Sąd I instancji

inicjatywy dowodowej z urzędu w zakresie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zeznań w charakterze świadków M. W., M. K., A. M., D. F. oraz W. M. osób uczestniczących w czynnościach zawarcia umów nabycia przez oskarżonego Z. B. udziałów w spółkach (...) Sp. z o.o., oraz (...) Sp. z o.o., podczas gdy zeznania wskazanych osób umożliwiłyby weryfikację prawdziwości twierdzeń oskarżonego Z. B. w przedmiocie rzekomego udziału oskarżonego K. D. w czynnościach nabycia przez oskarżonego Z. B. udziałów w w/w spółkach, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, iż oskarżony K. D. namówił oskarżonego Z. B. do zawarcia umów nabycia udziałów, a nadto był obecny przy wszystkich czynnościach opisanych przez oskarżonego Z. B. a zatem, że dopuścił się zarzucanego mu czynu;

9. art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie bez oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i przyjęcie, że:

- oskarżony K. D. towarzyszył oskarżonemu Z. B. przy wszystkich czynnościach objętych zarzucanym mu czynem;

- oskarżony K. D. znał oskarżonego L. S.;

- oskarżony K. D. dokonywał dostaw palet i elementów palet na rzecz spółki (...) Sp. z o.o.;

podczas gdy przedmiotowych ustaleń nie potwierdza żaden z dowodów zgromadzonych w materiale dowodowym postępowania, co skutkowało

błędem w ustaleniach faktycznych jak wyżej.

III. Niezależnie od zarzutów, o których mowa w punkcie II (drugim), na wypadek ich nieuwzględnienia, zarzuty obraży przepisów prawa materialnego, tj.

1. art. 299 § 1 k.k. poprzez jego nieuzasadnione zastosowanie w sytuacji, gdy z ustaleń faktycznych Sądu I instancji wynika, że w sprawie nie doszło do popełnienia przestępstwa bazowego polegającego na podawaniu w deklaracjach VAT-7 i deklaracji CIT-8 danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym w celu zaniżenia podatku VAT należnego oraz zaliczenia nadpłaty na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych, a także zawyżenia kosztów, wskutek posłużenia się nierzetelnymi fakturami, od którego popełnienia oskarżeni zostali uniewinnieni przez Sąd I instancji, a zatem w sytuacji, gdy znamiona czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu uległy dekompletacji;

2. art. 299 § 7 k.k. poprzez jego błędną wykładnię przejawiającą się utożsamieniem korzyści z przestępstwa prania brudnych pieniędzy ze środkami płatniczymi będącymi przedmiotem czynności wykonawczych tego przestępstwa, jak też przedmiotem czynności wykonawczych przestępstwa bazowego, co skutkowało nieuzasadnionym orzeczeniem przepadku w kwocie 235.700,00 zł.

IV. Wyłącznie z daleko idącej ostrożności procesowej, jedynie na wypadek nieuwzględnienia wszystkich powyższych zarzutów, zarzut rażącej niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia

	<p>wolności w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy kara ta jawi się jako rażąco surowa, biorąc pod uwagę możliwość wymierzenia oskarżonemu na podstawie art. 299 § 1 k.k. kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia (w wymiarze od 6 miesięcy do 1 roku) z jednoczesnym orzeczeniem wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres próby, a z ujawnionych w toku postępowania, nie wziętych w dostatecznym stopniu pod uwagę przez Sąd I instancji okoliczności osobistych i sposobu życia oskarżonego wynika, że orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania pozostawałoby wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego K.D.zasługiwała na uwzględnienie tylko co do tych zarzutów, z którymi powiązane były wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania. Dotyczy to zarzutów związanych z zarzuconym temu oskarżonemu przestępstwem z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., a ich omówienie znajduje się w podsekcji 3.1.</p> <p>Rozpoznanie pozostałych zarzutów – jak choćby z punktów III I IV - byłoby przedwczesne i zbędne, w związku z koniecznością wydania w sprawie wyroku kasatoryjnego z</p>		

<p>przyczyn określonych w treści art. 437 § 2 k.p.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. D. w całości od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IX aktu oskarżenia, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Każdorazowo natomiast o zasądzenie na rzecz oskarżonego zwrotu kosztów postępowania, w tym wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy, według norm przepisanych.</p> <p>Dodatkowo, wyłącznie z daleko idącej ostrożności procesowej, jedynie na wypadek nieuwzględnienia apelacji co do winy oskarżonego, wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej w stosunku do oskarżonego K. D. kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wysokości dolnej granicy ustawowego zagrożenia z jednoczesnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby, każdorazowo natomiast o nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania apelacyjnego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Na uwzględnienie zasługiwał jedynie wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.</p>		

<p>3.4.</p>	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego Z.B.</u></p> <p>Zarzuty:</p> <p>1. obraza przepisów prawa materialnego - art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. poprzez ich zastosowanie i uznanie (w punkcie 13 wyroku) osk. Z. B. za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu opisanego w pkt X części wstępnej wyroku i w konsekwencji wymierzenie kary 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy z prawidłowych ustaleń Sądu I instancji wynika, że brak było podstaw do przypisania oskarżonemu, podobnie jak pozostałym współoskarżonym sprawstwa w/w przestępstw karnoskarbowych, albowiem dostarczanie spółce (...) palet i ich elementów miało faktycznie miejsce, a tym samym wystawione faktury odzwierciedlając rzeczywiste zdarzenia gospodarcze nie mogły być uznane za nierzetelne, i nie powodowały nieprawidłowości w obliczeniu należności publicznoprawnej,</p> <p>2. rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany w punkcie 14 wyroku, której wykonanie (kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności obejmującej kary wymierzone w pkt 13 i 14) zawieszono na okres próby 8 lat, nadanie nadmiernej wagi okolicznościom o charakterze obciążającym, takim jak znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu przy jednoczesnym niedostatecznym uwzględnieniu istotnych okoliczności łagodzących, tj. przyznania się oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
-------------	--	---

	<p>do zarzucanego czynu, trudnej sytuacji osobistej, przede wszystkim związanej ze stanem zdrowia oskarżonego, dotychczasowej niekaralności oskarżonego za przestępstwa i przestępstwa skarbowe, istotnego przyczynienia się do uzyskania wiedzy przez organy ścigania o innych nieznanach przestępstwach - co łącznie przemawiało za wymierzeniem oskarżonemu kary w znacznie łagodniejszym wymiarze (złagodzenia wymiaru kary pozbawienia wolności oraz skrócenia okresu próby).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Rozpoznanie zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego Z.B. byłoby przedwczesne, jak również bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania, albowiem rozpoznanie zarzutów apelacji oskarżyciela publicznego i potwierdzenie większości z podniesionych przez prokuratora uchybień, było wystarczające do wydania merytorycznego orzeczenia w sprawie, po myśli art. 436 k.p.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 13 i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w punkcie X, a co za tym idzie o uchylenie również rozstrzygnięcia o karze łącznej zawartego w punkcie 15, złagodzenie kary orzeczonej w punkcie 14 wyroku za czyn z art. 299 § 1 k.k. oraz skrócenia okresu próby określonego w punkcie 16, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Na uwzględnienie zasługiwał jedynie wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąże o powodach zmiany	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<p>Z uwagi na zasadność większości zarzutów postawionych zaskarżonemu wyrokowi w apelacji prokuratora, jak również obrońcy oskarżonego K. D. co do przestępstwa prania brudnych pieniędzy, jakie przypisane zostało wszystkim oskarżonym, konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania co do przestępstw z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. W tym zakresie sąd I instancji nie dokonał de facto jakichkolwiek ustaleń faktycznych w zakresie udziału poszczególnych oskarżonych w tym przestępstwie. Nie wskazał z jakiego przestępstwa źródłowego miały pochodzić pieniądze będące przedmiotem czynu z art. 299 § 1 k.k. Decyzja o uniewinnieniu oskarżonego L. S., P. L., K. D., K. C. od popełnienia przestępstwa skarbowego, z którego miało pochodzić mienie będące następnie przedmiotem przestępczego obiegu w celu udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia ich przestępczego pochodzenia i „omyłkowym” – w przekonaniu</p>		

<p>sądu I instancji - skazaniu Z. B.za to przestępstwo (punkt 13 zaskarżonego wyroku) jawi się wprawdzie jako oczywiście błędna, niemniej jednak w dotychczasowym stanie sprawy powodowała w istocie, iż nie wszystkie znamiona przypisanych oskarżonym przestępstw z art. 299 § 1 i 5 k.k. zostały wypełnione. Skoro brak było przestępstwa źródłowego, z którego miały pochodzić środki pieniężne, to tym samym nie sposób było mówić (w chwili wyrokowania przez sąd I instancji) o wyczerpaniu znamion przestępstwa prania brudnych pieniędzy. Sąd Okręgowy orzekający w sprawie popadł zatem w sprzeczność podczas orzekania w tym przedmiocie, albowiem negując istnienie przestępstwa źródłowego, jednocześnie przypisał oskarżonym popełnienie przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k.</p>		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.	<p>Rozstrzygnięcia o uniewinnieniu oskarżonego L. S. (punkty od 1 do 3).</p> <p>Rozstrzygnięcie o uniewinnieniu oskarżonego K. C. - punkt 4.</p> <p>Rozstrzygnięcie o uniewinnieniu oskarżonego P. L. - punkt 7.</p> <p>Rozstrzygnięcie o uniewinnieniu oskarżonego K. D.- punkt 10.</p>	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

W odniesieniu do wszystkich oskarżonych, w zakresie czynów, od których popełnienia zostali uniewinnieni, doszło do błędnych ustaleń faktycznych, będących wynikiem niepełnej i sprzecznej z regułami określonymi w treści art. 7 k.p.k., analizy i oceny dowodów, jak również obraży art. 410 k.p.k., co doprowadziło sąd I instancji do błędnych wniosków o uwolnieniu ich od winy i sprawstwa. Sąd też brzmienie wyroku sądu odwoławczego determinował przepis art. 454 § 1 w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. sprawiając, iż jedynym możliwym w tym układzie procesowym rozstrzygnięciem, stała się konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji będzie miał na uwadze rozważania sądu odwoławczego zawarte w niniejszym uzasadnieniu, zobowiązany będzie do przeprowadzenia przewodu sądowego w całości i jednoczesnego rozważenia konieczności dopuszczenia dowodów zawnioskowanych przez obrońcę oskarżonego K.D., lecz wyłącznie w zakresie udziału tego oskarżonego w czynności sprzedaży udziałów w spółce (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. Dokumenty związane z sytuacją majątkową tegoż oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów nie mają dla sprawy większego znaczenia. Jednocześnie przeprowadzi ten

sąd ze szczególną wnikliwością dowody z dokumentacji księgowej spółki (...), zawartej w załącznikach do akt sprawy, zwłaszcza w zakresie przepływów na rachunkach bankowych tej spółki. Następnie dokona oceny całego materiału dowodowego w sposób zgodny z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., nie pomijając żadnego z dowodów, a w razie konieczności sporządzenia uzasadnienia, uczyni to w sposób wskazany w art. 424 k.p.k. tak, by jasnym było jakich ustaleń faktycznych dokonał i na jakich oparł się dowodach w tej mierze, a jakie odrzucił i z jakich przyczyn.

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

7. PODPIS

SSO (del.) Teresa Jędrzejcas - Paluch SSA Karina Maksym SSA Iwona Hyła

1.11. Granice zaskarżenia

Kolejny numer załącznika

1

Podmiot wnoszący apelację

prokurator

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku w odniesieniu do wszystkich oskarżonych	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P.L.
Rozstrzygnięcie, brak albo rozstrzygnięcia	całość zaskarżonego wyroku w zakresie

ustalenie, którego dotyczy apelacja	dotyczącym oskarżonego	tego	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K. D.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	punkty 11 i 12 zaskarżonego wyroku	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.14. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego Z.B.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym tego oskarżonego	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana